

[Hassing-Jørgensen.]

linier, og at Sprogets Udvikling kan og bør være underkastet en bevidst Paavirkning. Jeg vil da tillade mig at spørge den højtærede Undervisningsminister, om han kunde tænke sig at lade Sagen undersøge af en kompetent Myndighed. Det skulde undersøges, i hvilken Retning Udviklingen egentlig gaar inden for det nordiske Sprogomraade, om den gaar i Retning af Opløsning eller i Retning af øget Forstaaelse, om det er muligt at tage bevidste Forholdsregler i den Henseende, gennem Skolen, gennem Universitetet, gennem Radioen eller andre Faktorer.

Det er mig bekendt, at der i hvert af de nordiske Lande eksisterer en Komité for nordisk akademisk Samarbejde; de har i Fællesskab nedsat et Sprogudvalg med Repræsentanter for Sverige, Norge og Danmark. Maaske vil netop dette Udvalg være et naturligt Forum for en saadan Undersøgelse. Jeg tillader mig at henstille til den højtærede Undervisningsminister at tage dette under velvillig Overvejelse.

I Modsætning til det ærede Medlem Hr. Korsgaard og det ærede Medlem Hr. Elgaard finder jeg det meget tilfredsstillende, at de senere Aars Finansregnskaber har udvist ganske anselige Overskud, som har kunnet anvendes dels til Afskrivninger, dels til Forøgelse af Statens Formue. Statens Formue er efter min Anskuelse ingenlunde for stor, naar man tager Hensyn til dens omfattende Virksomhed, og det er heller ikke svært at se, at adskillige Afskrivninger vil være fornødne, inden Statens Aktiver staaer bogført til et Beløb, der svarer til de virkelige Værdier. Og som det ærede Medlem Hr. Korsgaard meget rigtigt siger, kan Afskrivninger ikke fremkomme uden gennem Driftsregnskabet. Saa maa man spørge det ærede Medlem: Hvorfor maa der saa ikke være noget Overskud? Vil det ærede Medlem foretrække, at Statens Formue smuldrer hen, som Tilfældet var i adskillige Aar under Venstres Ministerier?

Ved at høre paa ærede Medlemmers Kritik af dette Forhold, at Statens Regnskaber viser større Overskud end budgetteret, kunde man faa det Indtryk, at Finansministeren selv bestemmer Indtægternes Størrelse og vilkaarligt blokker Skatteyderne for Skatter og Forbrugerne for Afgifter. Men Forholdet er det, at Skattesatserne er fastlagt gennem Skattelovene, og Budgettet lægges efter de Oplysninger, Finansministeren sidder inde med om Borgernes Indtægter. Det er altsaa kun, naar disse Indtægter overgaar, hvad man har regnet med,

at Skatterne kan indbringe mere end budgetteret. Naar det sker, kan jeg ikke se rettere, end at det er meget glædeligt for Staten, og det er dog ogsaa glædeligt for Skatteyderne, at deres Indtægter viser sig at være større, end Finansministeren har vurderet dem til. Paa samme Maade med de indirekte Afgifter. Stigningen paa dette Omraade viser, at Borgerne har haft Raad til at forøge deres Forbrug, hvilket harmonerer meget godt med deres stigende Indtægter. Netop Stigningerne i Skatteindtægter og i Forbrugsafgifter tyder paa, at Skattebyrden ikke er saa tung, som man efter Klagerne skulde formode.

Der er kun een Skat, som generer mig noget, fordi den efter hele sin Karakter ikke egner sig som permanent Skat. Det er Merindkomstskatten. Jeg udtalte mig derom ved den sidste Forlængelse, da den dog blev lempet noget. Naar jeg nu hører, at den højtærede Finansminister tænker paa at forlænge den endnu et halvt Aar, saa skuffer det mig noget. Jeg er af den Mening, at Finansministeren maa have de Penge, han skal bruge, og de maa betales af dem, der kan betale. Jeg vil gerne henstille, at den højtærede Finansminister vilde se sig om efter en anden Udvej for at tilvejebringe dette Beløb, hvis det er fornødent.

Naar der nu her i Landet klages saa skrækkeligt over de høje Skatter, vil jeg tillade mig at fremsætte den Anskuelse, at der findes ikke noget Land, hvor Skatterne ikke er meget høje, men der findes adskillige Lande, hvor selv de høje Skatteindtægter langt fra kan dække de umaadelige uproduktive Udgifter, som Staterne i de senere Aar er gaaet med til; man dækker disse Udgifter, ikke som her saa godt som udelukkende ved Skatter, men ved Optagelse af indenlandske Laan, om hvilke man med nogen Sandsynlighed kan forudse, at hvis ikke Udviklingen tager en helt anden Retning end den, den er inde i nu, saa vil de ikke kunne betales, og derfor maa man i den europæiske Finansverden efter min Anskuelse være paa det rene med eller dog kunne befrygte, at hvad der een Gang er sket, Devalueringen af de store Landes Mønter, er en Begivenhed, som kan komme tilbage. Jeg kan sige, at jeg glæder mig over, at vi i vort lille Samfund stadig har haft Sans for, at Staten skal have, hvad Staten behøver, naar Tiden er der. Derfor skal vi ikke være kede af, at vore Skatter synes os noget høje, naar de dog ikke paa nogen Maade er højere end i andre Lande, og naar Resultatet saa er en forholdsvis gunstig økonomisk Stilling for Staten som saadan.